

Sygnatura akt II K 889/13

Ds 1864/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Trzebnicy II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Arkadiusz Rosiecki

Protokolant: Agnieszka Lasek

Przy udziale Prokuratora: nie stawił się, zawiadomiony prawidłowo wokandą

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2014 r. w Trzebnicy

sprawy

A. M. (1)

syna B. i H. z domu P.

urodzonego (...) w miejscowości T.

oskarżonego o to, że

w dniu 18 października 2013 roku o godzinie 23.50 w Z. na ul. (...), jechał i kierował pojazdem osobowym m-ki R. (...) nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu: I B.. 0,95 mg/l, I. B.. 0,88 mg/l, będąc uprzednio prawomocnie skazanym przez Sąd Rejonowy w Trzebnicy, sygn. akt IIK 961/10 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości,

tj. o czyn z art. 178a § 1 kk i art. 178a § 4 kk

* * * * *

I. uznaje oskarżonego **A. M. (1)** za winnego zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, z tym iż przyjmuje kwalifikację z art. 178a § 4 kk i za to na podstawie art. 178a § 4 kk wymierza mu karę **6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności**;

II. na podstawie art. 42 § 2 kk i art. 43 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci **zakazu prowadzenia pojazdów** mechanicznych wszelkich kategorii w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat;

III. na podstawie art.49 § 2 kk orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej **świadczenie pieniężne** w kwocie 200 (dwieście) zł;

IV. na podstawie art. 63§1 kk w zw. z art. 265 kpk na poczet orzeczonej kary **pozbawienia wolności zalicza** oskarżonemu **okres zatrzymania** w sprawie w dniu 19 października 2013r.;

V. na podstawie art. 50 kk orzeka podanie wyroku do **publicznej wiadomości** przez ogłoszenie w (...) Gazeta (...);

VI. **zasądza** od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania w kwocie 90 złotych oraz opłatę w kwocie 120 złotych.

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania jurysdykcyjnego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny istotny dla rozstrzygnięcia:

W dniu 18 października 2013 r. funkcjonariusze KPP w T. sierż. Sztab. M. B. i st. sierż. A. M. (2) pełnili służbę w patrolu zmotoryzowanym. Około godziny 23:50 znajdowali się w miejscowości Z..

Dowody:

- wyjaśnienia A. M. (1) – k. 5-8, 36,

Zauważyli tam jak z terenu Zespołu Szkół wyjechał samochód R. (...) o nr rej. (...). Kierujący nim włączył się do ruchu i jechał w kierunku przeciwnym do kierunku jazdy funkcjonariuszy. Samochód nie posiadał włączonych świateł mijania, co zwróciło uwagę policjantów.

Dowody:

- wyjaśnienia A. M. (1) – k. 5-8, 36,

W związku z tym faktem podjęli decyzję o zatrzymaniu i przedmiotowego pojazdu i wykonaniu rutynowej kontroli. Włączyli sygnały świetlne i dźwiękowe. Kierujący pojazdem R. (...) włączył światła mijania i przyspieszył. Funkcjonariusze podjęli pościg. Samochód skręcił w ul. (...), gdzie zjechał na lewe pobocze i zniszczył znajdujący się tam płot drewniany oraz wjechał w uprawę porzeczek, gdzie się zatrzymał.

Dowody:

- wyjaśnienia A. M. (1) – k. 5-8, 36,

Następnie kierujący wysiadł z samochodu i zaczął uciekać pieszo. Po przebiegnięciu kilkuset metrów został zatrzymany przez funkcjonariusz Policji i doprowadzony do radiowozu. Kierującym pojazdem okazał się być A. M. (1) zamieszkały w miejscowości C. nr 19.

Dowody:

- wyjaśnienia A. M. (1) – k. 5-8, 36,
- protokół zatrzymania – k. 3,

Z uwagi na zaistniałe okoliczności funkcjonariusze policji postanowili przeprowadzić badanie na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. U zatrzymanego stwierdzono w pierwszym badaniu 0,95 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Drugie badanie wykazało 0,88 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Ponadto w trakcie kontroli funkcjonariusze stwierdzili, że pojazd nie posiada aktualnego badania technicznego natomiast A. M. (1) nie posiada uprawnień do kierowania pojazdami kat. B. Oskarżony prowadził pojazd będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Trzebnicy z dnia 20.01.2011r . sygn.akt.II K 961/10 za występek z art. 178 a par.1 kk

Dowody:

- wyjaśnienia A. M. (1) – k. 5-8, 36,
- protokół zatrzymania – k. 3,
- protokół użycia urządzenia kontrolno pomiarowego – k. 2,

- odpis wyroku – k. 17

Na miejsce wezwano pomoc drogową celem zabezpieczenia pojazdu.

Dowody:

- wyjaśnienia A. M. (1) – k. 5-8, 36,

A. M. (1) ma 21 lata. Jest kawalerem, nie posiada nikogo na utrzymaniu. Posiada wykształcenie podstawowe, nie posiada wyuczonego zawodu. Pracuje we W. jako hydraulik i z tego tytułu otrzymuje wynagrodzenie w kwocie 1700 zł.

Dowody:

- wyjaśnienia A. M. (1) – k. 5-8, 36,
- dane osobopoznawcze – k. 9,

A. M. (1) był uprzednio karany sędownie za czyn z art. 178 a § 1 k.k.

Dowody:

- wyjaśnienia A. M. (1) – k. 5-8, 36,
- dane o karalności – k. 16
- odpis wyroku – k. 17

A. M. (1) w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełniania zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że w dniu zdarzenia wypił 7 piw butelkowych o pojemności 0,5 l. Następnie podjął decyzję o dokupieniu kolejnych. W tym celu wsiadł do swojego samochodu i pojechał do Z. do sklepu. Po dokonaniu zakupu wsiadł do samochodu i zaczął wracać do domu. Na ulicy (...) w Z. zauważył oznakowany radiowóz. W Związku z tym zaczął przyśpieszać swoim samochodem. Wtedy policjanci włączyli sygnały świetlne i dźwiękowe, aby go zatrzymać. Podczas ucieczki wjechał w drewniany płot. Wysiadł z samochodu i zaczął uciekać ale został zatrzymany po krótkim pościgu. Oskarżony wyjaśnił, że nie potrafi uzasadnić w żaden sposób dlaczego postanowił wsiąść do samochodu a następnie nie zatrzymał do kontroli i podjął decyzję o ucieczkę.

Dowody:

- wyjaśnienia A. M. (1) – k. 36,

W toku postępowania jurysdykcyjnego potrzymał swoje wyjaśnienia. Uzupełnił tylko, że w dniu zdarzenia nie kierował bez prawa jazdy, ponieważ nie uzyskał nigdy uprawnień do kierowania pojazdami.

Dowody:

- wyjaśnienia A. M. (1) – k. 36,

Dokonując oceny zeznań oskarżonego Sąd stanął na stanowisku, iż wyjaśnienia złożone są wiarygodne i nie stanowią przyjętej linii obrony mającą na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej. Jako podstawę takiego stanowiska wskazać należy przede wszystkim, są one spójne z ustalonym stanem faktycznym opartym na zebranych materiale dowodowym w postaci zgromadzonych w toku postępowania dokumentów.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył, co następuje:

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd doszedł do przekonania, iż zarówno sprawstwo jak i wina oskarżonego A. M. (1) w zakresie zarzucanego mu czynu nie budzą najmniejszych wątpliwości.

Sąd zrekonstruował stan faktyczny niniejszej sprawy przede wszystkim w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego który wyczerpująco, precyzyjnie i rzetelnie opisał przebieg przedmiotowego zdarzenia. Sąd nie stwierdził jakichkolwiek okoliczności, które mogłyby podważyć prawdziwość tych twierdzeń. Wyjaśnienia oskarżonego korespondują również z protokołem użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego oraz protokołem zatrzymania osoby.

Zachowanie oskarżonego polegające na tym, że w dniu 18 października 2013 roku o godzinie 23.50 w Z. na ul. (...), jechał i kierował pojazdem osobowym m-ki R. (...) nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu: I B.. 0,95 mg/l, I. B.. 0,88 mg/l, będąc uprzednio prawomocnie skazanym przez Sąd Rejonowy w Trzebnicy, sygn. akt IIK 961/10 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyczerpało ustawowe znamiona występku z art.178 par.4 kk

Oskarżony popełnił przestępstwo umyślne w zamiarze bezpośrednim. Wprowadzając się w stan nietrzeźwości i następnie wsiadając do swojego samochodu jako jego kierowca, musiał on mieć i miał świadomość, iż, czyn jego stanowi przestępstwo, a więc uznać należy, iż chciał popełnienia czynu zabronionego, a nie tylko przewidywał możliwość jego popełnienia i godził się na to.

Oskarżony A. M. (1) bez wątpienia swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona występku z art. 178 a § 4 k.k. ponieważ by był uprzednio skazny wyrokiem Sądu Rejonowy w Trzebnicy, sygn. akt IIK 961/10 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości za występki z art.178 a par.1 kk.

W momencie popełnienia czynu oskarżony nie cierpiał niedostatków w zakresie swojej poczytalności. Zarzut spotkał go z tego powodu, że będąc osobą dojrzałą, poczytalną, w pełni sprawną intelektualnie, nie znajdującą się w anormalnej sytuacji motywacyjnej, będąc niewątpliwie świadomym bezprawności przedsiębranego czynu, zdecydował się na jego wykonanie i tym samym naruszenie normy prawnej. Innymi słowy, wina oskarżonego w zakresie powyższego przestępstwa polegała na tym, iż zdając sobie niewątpliwie sprawę z naganności postępowania, umyślnie naruszył zasadę bezpieczeństwa w ruchu drogowym, wsiadając do samochodu w stanie nietrzeźwości i poruszając się nim po drodze publicznej, czym stwarzał realne i bezpośrednie zagrożenie dla życia i zdrowia innych uczestników ruchu, w szczególności przewożonych pasażerów. Ponadto jechał bez uprawnień ,spowodował zagrożenie w ruchu drogowym i zniszczenie mienia(płat).Naganna była również jego ucieczka przed

funkcjonariuszami Policji.Są to niewątpliwie okoliczności obciążające..Jedyną okolicznością łagodzącą,która skłoniła Sąd do wymiaru kary w pobliżu dolnego progu zagrożenia jest młody wiek oskarżonego.

Wymierzając oskarżonemu A. M. (1) karę za przypisane mu przestępstwo Sąd baczył, aby jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy oraz społecznej szkodliwości czynu. Sąd uznał, że wymierzona kara 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności za popełnione przestępstwo będzie adekwatna do stopnia zawinienia oraz społecznej szkodliwości czynów oskarżonego będących przedmiotem osądu w niniejszej sprawie.

W przekonaniu Sądu kara w orzeczonym wymiarze spełni stawiane jej cele zapobiegawcze i wychowawcze w odniesieniu do oskarżonego, jak też w sposób prawidłowy wpłyną na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa. Sąd uwzględnił więc wymagania z zakresu prewencji indywidualnej i ogólnej oraz potrzeby kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jako okoliczności obciążające przy wymiarze obydwu kar Sąd wziął pod uwagę znaczną szkodliwość społeczną zarzucanego oskarżonemu czynu. W zakresie oceny stopnia społecznej szkodliwości popełnionego występku podstawowe znaczenie miał rodzaj chronionego dobra prawnego, które oskarżony swym zachowaniem naruszył. Przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji godzą zarówno w dobra indywidualne – życie i zdrowie

poszczególnych uczestników ruchu, jak i w dobro ogólne jakim jest bezpieczeństwo powszechne. Stąd też mają one w sobie znaczny ładunek społecznej szkodliwości, który dodatkowo potęguje powszechność przestępstw tego typu w skali całego kraju. Przepisy karne sankcjonują z całą surowością czyny popełnione przez sprawców będących w stanie nietrzeźwości. Każdy jest uczestnikiem ruchu, każdy ma obowiązek przestrzegania reguł bezpieczeństwa w ruchu i każdy może oczekiwać od pozostałych poszanowania tych zasad. W szczególności zaś poszanowania tych zasad mają prawo oczekiwać uczestnicy ruchu drogowego. Nie ma i nie może być w tym zakresie żadnych odstępstw, a właściwa represja powinna stanowić istotny czynnik zwalczania i zapobiegania tej kategorii przestępstw.

Sąd bardzo wysoko ocenił również stopień winy oskarżonego w odniesieniu do przypisanego mu czynu. Od kierowców można i należy bowiem wymagać szczególnego poszanowania zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a tym bardziej reguły o tak elementarnym znaczeniu jaką jest zasada prowadzenia pojazdów w stanie trzeźwości.

Ponadto na stopień oceny winy oskarżonego miał, uprzedniego zakazania za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.. Z uwagi na uprzednią karalność niewątpliwie zdawał sobie sprawę z naganności swojego postępowania, co jednakże w żaden sposób nie powstrzymało go przed popełnieniem kolejnego przestępstwa.

Sąd uznał, iż w odniesieniu do osoby oskarżonego nie zachodzą okoliczności uzasadniające zastosowanie środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary. Sąd stanął bowiem na stanowisku, że aktualna prognoza kryminologiczna wobec oskarżonego A. M. (1) jest negatywna i nie ma jakichkolwiek, najmniejszych choćby usprawiedliwionych podstaw, by przyjąć wobec niego pozytywne rokowania co do dalszego jego zachowania. Stąd też rozstrzygnięcie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności nie byłoby wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia jego powrotowi do przestępstwa. Sąd miał na uwadze, że oskarżony był uprzednio karany za przestępstwa o wysokim stopniu społecznej szkodliwości, a mimo to ponownie przestępstwo takie popełnił, co jednoznacznie wskazuje, że prezentuje on uporczywą postawę lekceważącego stosunku wobec prawa i przyjętych norm społecznych. Zdaniem Sądu oskarżony nie potraktował dotychczasowych doświadczeń jako stosownego ostrzeżenia. Dopuszczenie się przez niego kolejnego przestępstwa wskazuje, że potrzeba resocjalizacji w warunkach penitencjarnych jest jak najbardziej trafna, a stosowane wcześniej środki mające na celu wychowanie sprawcy nie przyniosły spodziewanych efektów.

Powyższe okoliczności jednoznacznie świadczą w ocenie Sądu o niepoprawności oskarżonego, którego stopień demoralizacji jest na tyle znaczny, że wymaga on procesu resocjalizacyjnego w warunkach izolacji więziennej.

Sąd wydając wyrok wyraża nadzieję, że kara o charakterze izolacyjnym uświadomi oskarżonemu wagę popełnionych przestępstw i pozwoli należycie ocenić jego zachowanie, a jednocześnie wyrobi w oskarżonym przekonanie, że musi ponieść konsekwencje swojego postępowania i trybu życia. Jedynie kara o charakterze izolacyjnym pozwoli na osiągnięcie tej funkcji kary, jaką jest społeczna readaptacja sprawców przestępstw i takie przekształcenie ich osobowości, by po zakończeniu jej odbywania przestrzegali porządku prawnego i ponownie nie dopuścili się przestępstwa. Wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności o charakterze bezwzględny przyczyni się także do budowania w społeczeństwie, w tym także u potencjalnych sprawców tego typu przestępstw, autorytetu porządku prawnego i przekonania o nieuchronności represji karnej.

Na podstawie art. 42 § 2 k.k. i art. 43 § 1 k.k. Sąd orzekł obligatoryjny wobec nietrzeźwych sprawców przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, określając czas jego stosowania na okres trzech lat.

Przy określaniu długości okresu obowiązywania tego środka Sąd miał na uwadze przede wszystkim stopień społecznej szkodliwości czynu, a także wychowawcze cele jakie ma on osiągnąć w stosunku do oskarżonego oraz cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Podstawową przesłanką orzeczenia wobec oskarżonego środka karnego we wskazanym rozmiarze było przekonanie Sądu, iż będzie to miało wpływ wychowawczy na oskarżonego i pozwoli mu zrozumieć naganność jego postępowania. Cel zapobiegawczy zastosowanego zakazu prowadzenia pojazdów ma uświadomić oskarżonemu fakt naruszenia

obowiązujących norm prawnych, a także skłonić do głębszych refleksji na temat prawidłowego zachowywania się w ruchu drogowym. W ocenie Sądu tak długo wykonywany środek karny winien stanowić na przyszłość bodziec zniechęcający oskarżonego do popełnienia czynów naruszających prawo.

Utrata prawa prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym stanowić będzie niewątpliwie długotrwałą dolegliwość dla oskarżonego, nie mniej jednak jest to wyłącznie konsekwencją poczynań samego sprawcy, adekwatną w ocenie Sądu do stopnia społecznej szkodliwości czynu, nie przekraczającą granic winy i spełniającą należycie cele w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej.

Sąd miał też na uwadze okoliczność, iż elementarne zasady bezpieczeństwa w ruchu zostały naruszone przez oskarżonego umyślnie i to w sposób rażący. Oskarżony prowadząc pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości, w terenie zabudowanym, w godzinach popołudniowych, stwarzał realne i konkretne zagrożenie dla innych prawidłowo zachowujących się i przestrzegających przepisów prawa uczestników ruchu drogowego i w tym stanie rzeczy, aby orzeczenie spełniło swoje cele zapobiegawcze, konieczne było w ocenie Sądu długotrwałe wyeliminowanie oskarżonego z ruchu drogowego celem zapewnienia bezpieczeństwa innym uczestnikom ruchu drogowego oraz uświadomienia niefrasobliwym kierowcom, konsekwencji wynikających z naruszenia przepisów drogowych i karnych.

Zgodnie z dyspozycją art. 63 § 1 k.k. Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres jego zatrzymania 19 października 2013 r. roku.

A podstawie art. 50 k.k. Sądu orzekł podanie wyroku do publicznej wiadomości przez umieszczenie w (...) Gazeta (...). U podstaw takiego rozstrzygnięcia leżała przede wszystkim postawa samego skazanego jak i również rodzaj występku jakiego się dopuścił. Wskazać bowiem należy, że kierowanie pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości jest przestępstwem popełnianym nagminnie na terenie całego kraju. A. M. (1) mimo wcześniejszego skazania za przestępstwo podobne popełnił je ponownie co świadczy o lekceważącym stosunku do ogólnie przyjętych norm prawnych obowiązujących w naszym kraju. Wobec powyższego Sąd stanął na stanowisku, że podanie wyroku do publicznej wiadomości w lokalnej gazecie, będzie miało społeczne oddziaływanie nie tylko na samego skazanego ale także na społeczność Powiatu (...).

Rozstrzygnięcie o kosztach wydano w oparciu o przepis art. 627 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1973 roku Nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami). Oskarżony pracuje, a więc uzyskuje dochód. Mając to na uwadze Sąd uznał, że uiszczenie przez niego kosztów postępowania oraz opłaty nie będzie dla niego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację majątkową.